

fælle. At det ærede Medlem saavel som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds ikke i saa høj Grad som vi andre se det ønskelige i at faa en Lov sat i Stedet for Administrationen, kunne vi saa godt forstaa. Vi kunne nu en Gang ikke have de samme politiske Grundanskuelser som de Herrer, og det ere vi jo egentlig ikke bedrøvede over, at vi ikke have. Naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds sagde — jeg tror ogsaa, at det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgkreds udtalte det — at der ikke var noget Land, som havde Lovordning af Jernbanetaksterne, saa er det dog vistnok neppe ganske rigtigt, det er dog i alt Fald saaledes i England, at lige fra Jernbanevæsenets Begyndelse har der været en Maksimumsgrænse for Betalingen saavel med Hensyn til Personbefordringen som med Hensyn til Godsbefordringen. Jeg tror ogsaa, at det samme har været Tilfældet stadig i Frankrig, det har i alt Fald været Tilfældet efter de store Overenskomster fra 1883 mellem den franske Stat og de franske Jernbaneselskaber, som sluttedes efter Gambettas Ministeriums Fald. Jeg tror ogsaa, det er Tilfældet andetsteds, men derom kan jeg ikke udtale mig med Sikkerhed. Efter den højtærede Ministers Udtalelse har jeg i øvrigt ingen Anledning til at optage en udførlig Debat om de Spørgsmaal, som have været rejste. Da imidlertid adskillige af de Bemærkninger, der ere fremsatte i Retning af Kritik af Lovforslaget, ere blevne rettede mod mine Udtalelser, vil man dog sikkert finde det naturligt, at jeg svarer derpaa med nogle Ord. Det er selvfølgelig, at det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Rasmus Hansen) har Ret i, at jeg ikke har kunnet optræde som Ordfører for vort Parti, jeg ved overhovedet ikke, at det tilkommer nogen Rigsdagsmand at gøre det ved saadanne Lejligheder. Hvis jeg har kunnet optræde som en nogenlunde tilfredsstillende Generalnævner for vore Partifæller inden for Kommissionen, som have sluttet sig til de Anskuelser, der ere udtrykte i nærværende Lovforslag, maatte jeg allerede være glad. Nej, jeg er ikke Organ for noget som helst, end ikke for den højeste Oplysning, videnskabeligt set, paa Jernbanevæsenets Omraade, som det ærede Medlem paa en for mig smigrende Maade gjorde mig til. Nej, aldeles ikke, tværtimod. Jeg tror, at vi Lægfolk, som have siddet i Kommissionen, ere just ved at sidde i den i tre Aar komne til den Erkendelse, at Jernbane-

væsenet er en saare sart, en saare vanskelig Ting at forstaa sig paa, som man meget vel kan bruge et helt Liv for at trænge rigtigt ind i, og at vi højst gaa ud af den med det, som man med et latinsk Ord kalder kundskabsfyldt Uvidenhed, og som efter det samme Ord skal være Begyndelsen til al Visdom.

Yderste Venstre ved den foreliggende Diskussion repræsenteres af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 10de Valgkreds (J. Jensen) og delvis af det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Poul Christensen), idet der nemlig er mer eller mindre Stemning hos de ærede Medlemmer for, at vi overhovedet ikke skulle skride til nogen som helst Forhøjelse af vore Jernbanetakster. Jeg skal ikke komme meget ind paa det Standpunkt, men til, hvad jeg tidligere har udtalt derom, vil jeg kun føje en almindelig Betragtning. Vi ere dog sikkert alle enige om, at vore Statsbaneanlæg ikke ere afsluttede med det, som vi vedtog i Aaret 1900, vi vide, at der foreligger meget store Opgaver; alle de forskellige Landsdele have deres meget store Krav. Vi Kjøbenhavnere ønske en fuldstændig Reform i vort Personbanaegaaersvæsen, dels som en almindelig Landsinteresse og dels med det særlige Formaal for Øje at blive fri for de Niveauoverskæringer, som ere en saa stor Hemske for Erhvervslivet i Kjøbenhavn og Frederiksberg og i Hovedstadens videre Omegn. I Jylland nærer man med Rette Ønsker om en bedre, en mere tidssvarende Forbindelse mellem Fastlandet, mellem Jylland og Øerne, det være nu paa den ene eller den anden Maade, at dette Maal skal naas. Lollikerne have jo ogsaa Ønsker; om end tilsyneladende mere beskedne, men maaske ogsaa særdeles vel begrundede om, at Staten skulde overtage de lollandske Baner. Saaledes har hver Landsdel sine Ønsker, og tilsammentagne ville de, hvis de skulle opfyldes, udkræve ikke enkelte Millioner, men Snese af Millioner, maaske, inden vi ere færdige dermed, op mod 100 Millioner. Nu spørger jeg: kan man med Føje vente, at Staten skulde laane Millioner dertil til den Rente, som Verdensmarkedet udkræver, for at disse Penge skulde være udgivne, uden at der kunde ventes noget som helst Udbytte deraf? Jeg tror det ikke, jeg tror, at de, der ønske disse store Foranstaltninger udførte, burde være de første til at være med til at stræbe efter at naa et nogenlunde tilfredsstillende Udbytte af vor Statsbanaedrift.